

Шкода, мовляв, про те й балакать,
Чому ніколи більш не будь,
Все, кажуть, можна переплакати,
Все можна на світі забути.

Минають літа,— образ милий
З душі притихлої зника,
Уяви поприсок [15] безсилий
Туманом час заволока.

Та сум останеться, не згине,
До суду-віку буде жити...
Хто серце вражене запине,
Отруту зможе затужити?

[15] — Поприсок — присок, попіл.